

Bezpečnostní expert, analytik Jaroslav Štefec: Proč jsme denně zaplavováni mlžinou „zásadních“ zpráv?

- CZ24 News | 11. ledna 2021

ČESKO: Proč jsme dnes a denně bombardováni médii, a to i těmi tzv. veřejnoprávními, které si povinně (a naprosto marně) platíme údajně proto, abychom dostávali informace (aspoň částečně) odpovídající realitě, píše na facebooku Jaroslav Štefec.

Proč jsme bombardováni kromě „hrůz“ covidu tak zásadními informacemi, jako že Aně Geislerové chybí ústřice v Savoyi, co provádí Felix Slováček, jak moc se daří Borhyové najít životního partnera nebo co zase vyvádí strýc Kim Čong Una?

Důvod je jediný. Ovce přece musejí být ukolébány do klidu, že jsou ve své prohnílé ohradě pod dohledem starého bači a jeho vypelichaného psa v naprostém bezpečí. Že za svou tupě odevzdávanou vlnu, kterou jejich majitelé bohatě zpeněžují, budou žít dál ve zdánlivém dostatku a bezpečí. Ve slušné ovčí společnosti se přece nemluví o stále blíž se plížících hladových vlčích, kteří staré oplocení kdykoliv lehce přeskočí, ani o jatkách, kam mohou být svými majiteli kdykoliv nahnány. A pokud ano, je mluvčím téměř jistě nějaký alarmista, xenofob, konspirační teoretik nebo dokonce ruský šváb.

Proto se nedozvídáme nic o tom, jak se náš stát připravuje na „dobu poskovidovou“, ani o tom, jak se česká vláda připravuje na ekonomickou, potravinovou a bezpečnostní krizi, která nejpozději na konci letošního roku zákonitě nastane a stejně jako pandemie způsobená SARS-CoV-19 zasáhne nejen celou Evropu, ale i ostatní svět.

Nedozvídáme se ani o tom, jak mizerně je na špatné časy připravena česká policie, která se sice ještě stále aspoň trochu na úrovni umí vypořádat s tzv. „obecnou“ kriminalitou a dokáže úspěšně pokutovat řidiče, ale chybí ji vedle pořádného vybavení a výcviku v tom, jak se vypořádat s rabováním nebo ustát demonstrace především schopnost chránit hranici státu před pronikáním teroristů, pašováním zbraní včetně jaderných, reagovat na teroristické útoky, nebo (s pomocí informačních služeb) pronikat do rizikových skupin, kterých působí na našem území už víc než dost. Počínaje nigerijskou, ukrajinskou nebo pákistánskou mafií, až po (zatím) „spící“ buňky Muslimského bratrstva.

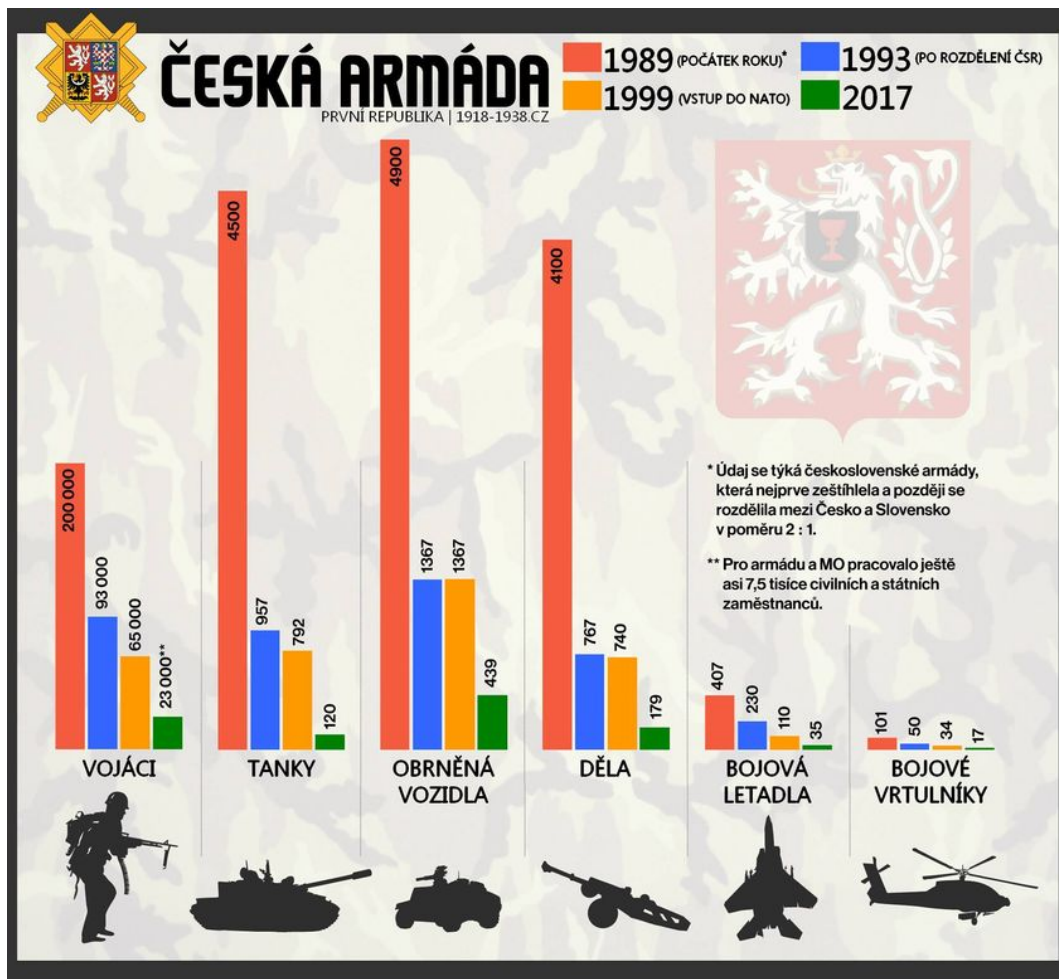
A zatímco se dámy a pánové ve sněmovně handrkují o doslova a do písmene „blbých“ 10 miliard na obranu ČR, česká reziduální miniarmádička se propadá do stále hlubší personální, materiální a logistické krize. Bez ohledu na snahu vylepšit její mediální obraz na pozadí pomoci v současné zdravotní krizi, které si sice můžeme a dokonce musíme vážit (ostatně platíme si armádu i na to, aby pomáhala, když je národu zle), která ale vůbec nic nevypovídá o její reálné (ne)schopnosti bránit naši zem a chránit nás v případě skutečných problémů, které nás neodvratně čekají.

Orientace AČR na roli „misijního ocásku“ v šachových partiích mocných a totální zanedbávání zákonem ji stanovené povinnosti se prioritně připravovat na obranu celé ČR (nikoliv jednoho kraje) mi také nevlévá příliš optimismu a pocitu bezpečí do žil. Stejně jako především díky korupci a politickému lobbingu pokračující nesmyslně předražované nákupy nesourodého vybavení a výzbroje, bez jakékoliv dlouhodobé strategie vyzbrojování a přípravy státu a nás, občanů, na blížící se bezpečnostní krizi v Evropě.

Mnozí mě budou obviňovat, že straším. Že volám po armádě „starého typu“, když přece máme supermoderní výzbroj, digitální bojiště, propracovanou kybernetickou obranu nebo drony, ovládané přes půl světa, a navíc nás „ubrání“ naši spojenci v NATO. A že vlastně ani žádnou armádu nepotřebujeme. Omyl, přátelé. Nic z toho nemáme, a co je podstatné, naprostá většina našich „spojenců“ v NATO je na tom stejně, ne-li hůř. Nedělám si sebemenší iluze, že i armády podstatně větších evropských států by dostaly „na zadek“ od „blbého“ Ázerbájdžánu stejně, jako dostala „na zadek“ Arménie. I ty „mise“ jsou jasným signálem stálé platnosti pravidla, že kam „nedošlápne“ bytí sebelépe obutá noha pěšáka, tam nedosáhne ani politický nebo ekonomický vliv.

Pro ty, kteří hodlají stále žít v iluzi o ČR jako o bezpečné zemi přidávám následující obrázek a podotýkám, že situace se od té doby (tj. konec roku 2017) ještě podstatně zhoršila. Podle informací ze serveru Army.cz měla k 1. lednu 2020 AČR k dispozici 116 bojových tanků (z nichž je v bojeschopném stavu cca 10), 430 bojových obrněných vozidel, 179 dělostřeleckých systémů, 39 bojových letounů, z nichž je v letuschopném stavu cca 50 % a 17 bojových vrtulníků.

Přitom podle propočtů, provedených v souvislosti s v roce 2019 novelizovanou Smlouvou o konvenčních ozbrojených silách v Evropě (S-KOS) by pro (reálnou) vojenskou obranu svého území s úvahou pomoci spojenců potřebovala ČR 957 (bojeschopných) bojových tanků, 1367 bojových obrněných vozidel, 767 dělostřeleckých systémů, 230 bojových letounů a 50 úderných vrtulníků, samozřejmě tomu odpovídající personální zajištění, vycvičené zálohy a logistické zabezpečení údržby a oprav této techniky.

Představu o skutečné připravenosti ČR čelit vojenským hrozbám i velkým přírodním nebo lidmi způsobeným katastrofám si udělejte sami. Způsob, jakým jsme „zvládli“ kovidovou krizi a jak jsme na ni byli připraveni, opravdu hodně napoví.

Zdroj: <https://www.prvnizpravy.cz/>